

vil fremhæve, fordi det har gjort Indtryk paa mig — et velgjørende Indtryk naturligtvis, da jeg selv har sluttet mig til den høitærede Ministers Forslag, det nægter jeg ikke, men det er tillige et Punkt, som maa vække Alles Opmærksomhed. Den høitærede Minister har sagt, at det var klart, at den jydsk-syenske Bane vilde drives med mindre Fordeel, naar man ikke bevilgede denne Færg. Nu vil jeg spørge: Er der Noget her, der vil have, at et saa vigtigt Statsactv, som Sernbanerne ere, ikke skal give den størst mulige Rente? Jeg kan ikke tænke mig, at, naar den høitærede Minister støtted paa Oplysninger fra Regjeringens Driftsmand, fra en Mand, der er i den Stilling, at jo mere Banetraffiken stiger, desto større Indtægt faaer han, — thi hans Fordeel er knyttet til, at Banen faaer en større Traffik — kan lægge os dette paa Hjerte, vi da virkelig skulde tage i Betænkning at følge Regjeringen i at gjøre et Udlæg, med Hensyn til hvilket der er den allerstørste Sandsynlighed for, at det istedetfor at bringe Tab vil give Overskud. Jeg finder altsaa, at det vilde være en Feil overfor den nuværende Balance, om man ikke gjorde denne fornøftige Udgift, som endog giver Udbygning til at faae en større Indtægt af dette Statsactv. — Det var disse to enkelte Punkter, som jeg blot vilde fremhæve paany, nu da jeg haaber, at Sagen er sin Afslutning nær. Jeg veed meget vel, at der er Mænd i Finansudvalget, som have været i Fleertallet i denne Sag, og have havt Betænkneligheder ved at gaae ind derpaa, men som rimeligtvis efter de Ytringer, som jeg har været Vidne til, hvis dette Råttog ikke havde været med, vilde have støttet Regjeringen, istedetfor at de nu staae overfor den. Jeg troer imidlertid, at det kun vil vare meget kort Tid, inden det bliver en Nødvendighed at faae et Råttog; men i saa Fald stiger jeg, at det er klogest at see til at faae Noget, som kan give en Indtægt igjen overfor den nødvendige Udgift, som vil blive Følgen af et nyt Råttog. — Jeg maa dog endnu gjøre en Bemærkning i Anledning af nogle Ytringer, som fremkom, saavidt jeg erindrer, fra den ærede Ordfører. Han meente nemlig, at, naar man hævdede Dampskibsarten mellem Korsør

og Kiel, kunde maaffee endog en anden Stat faae i Sinde at drive Dampskibsarten der. Dette var efter min Mening en Anthyndning af politisk Natur, idet det forekom mig, som om han derved vilde sige: I skulde dog hellere selv være de, der have denne Fart til en Havn her i Danmark, end I skulde ønske, at der blev et fremmed Etablissement mellem disse to Grændsehavne, om jeg saa maa sige. Men lader os erindre, at den preussiske Regjering har contractmæssig Ret til at drive denne Fart for Halvdelen, og at det kun er midlertidigt, at samtlige Stibe ere danske. Jeg troer altsaa, at den Betænkning, der saaledes er gjort gjældende, seet fra et Standpunkt, som har en politisk Farve, slet ikke har nogen Betydning i nærværende Tilfælde. Jeg har ikke villet tilbageholde dette i Anledning af den Anthyndning, der er fremkommen i modsat Retning. Netop i Statskassens Interesse er det, at jeg ønsker, at vi nu endelig engang maatte faae den Dampfærg, som er lovet os, dengang man fik os til at lægge Banens Retning i den sydlige Deel af Jylland, istedetfor at gaae fra Horsens over Randbøl Hede til Bamdrup, saaledes at den gik til Veile og Fredericia. Dengang sagde netop Mænd af den Retning, som nu er imod Dampfærgen, at Hensigten med at faae Banen lagt heelt ud til Østkysten var den, at der skulde være en hurtig Forbindelse mellem Jylland og Derne; men hvorledes kan det da være, at man efter at have faaet sin Villie opfyldt i dette Stykke, ikke mere har noget Hattværk med at faae den hurtige Forbindelse istand mellem Jylland og Derne? Det forekommer mig, at dette ikke røber megen Klogskab fra denne Side, men jeg kan dog ikke sige Andet, end at jeg, idetmindste dengang det i 1860 var paa Bane at forandre Sernbanen i Sydjylland, ikke havde nogen Overbeviisning om, at Rægtelsen af Dampfærgen vilde komme fra den Kant. Jeg troer, at det er Noget, som fra alle Sider er indrømmet, at denne Dampfærg skulde til, og naar det kan skee med en saa lille Udgift, som det her er foreslaaet, og en Udgift, som giver Udbygning til en Indtægt for Staten istedetfor Tab, saa seer jeg ikke, hvorfor man skulde vente et Dieblif længere dermed.